

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1118/2015
06.04.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у парници тужиоца Д.Н. из М., чији је пуномоћник Г.Ж., адвокат из Б., против тужене Републике Србије, Министарства одбране, коју заступа Дирекција за имовинско правне послове из Београда, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж бр.8154/13 од 13.02.2015. године, у седници одржаној дана 06.04.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж бр.8154/13 од 13.02.2015. године.

Образложење

Побијаном пресудом Апелационог суда у Београду Гж бр.8154/13 од 13.02.2015. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена је пресуда Првог основног суда у Београду П бр.11876/10 од 22.05.2013. године. Том пресудом, ставом првим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу због изгубљене зараде за период од 08.05.1992. године до децембра 2012. године, накнади материјалну штету у месечним износима ближе описаним у овом ставу изреке у распону од 199,64 до 39.574,55 динара, са законском затезном каматом од доспелости сваког месечног износа до исплате. Ставом другим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу на име ренте почев од 01.01.2013. године па убудуће плаћа месечно износ од 26.771,29 динара, све док за то буду постојали услови или док висина ренте не буде измењена, са каматом почев од 01. наредног у месецу за претходни месец, с тим што ће доспеле обавезе платити одједном. Ставом трећим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове поступка од 168.800,00 динара.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 399. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.125/04, 111/09) који се у овом поступку примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11, 55/14) Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана. Доношењем побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Није учињена ни битна повреда из члана 361. став 1. у вези члана 382. став 1. ЗПП на коју се ревизијом указује, јер образложење побијане пресуде садржи оцену жалбених навода од значаја.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је као припадник ЈНА био заробљен од стране хрватског већа одбране дана 08.05.1992. године и за време заробљеништва је рањен снајперским метком у пределу лобање. Због задобијених повреда тужиоцу је умањена животна активност за 90% трајно и проглашен је ратним војним инвалидом прве категорије са 100% инвалидности. Правноснажном пресудом Другог општинског суда у Београду П бр.4283/99 од 19.03.2003. године, овде тужена је обавезана да тужиоцу накнади претрпљену нематеријалну штету у досуђеним износима. Због губитка радне способности тужиоцу је на основу решења Фонда за пензијско и инвалидско осигурање Републике Српске, Филијала Д., признато право на инвалидску пензију од 12.03.2004. године у износу од 369,53 конвертабилних марака месечно. Пре избијања ратних сукоба на простору бивше СФРЈ тужилац је радио на пословима бравара. На основу налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке, утврђен је износ разлике између новчаног износа који би тужилац примао да је запослен и оног који прима на име инвалидске пензије, а имајући у виду просечну зараду коју је у спорном периоду остваривао упоредни КВ радник. Тужба у овој правној ствари поднета је 16.02.2007. године.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право закључујући да је тужена као правни следбеник бивше СФРЈ, у обавези да тужиоцу надокнади претрпљену материјалну штету на основу објективне одговорности (чланова 173. и 174. Закона о облигационим односима - ЗОО), с обзиром да пасивна легитимација тужене произлази из одредбе члана 218. став 2. Закона о служби у оружаним снагама СФРЈ. Чињеница да је тужилац био заробљен не искључује одговорност тужене за штету насталу у заробљеништву, пошто није био прекинут ланац узрочности између обављања опасне делатности и заробљавања тужиоца јер је штета учињена у вези са оружаним сукобима на територији бивше СФРЈ.

Такође су правилно закључили да тужиоцу, због губитка зараде (повређивањем је потпуно изгубио радну способност), припада накнада за претрпљену материјалну штету у висини утврђеној налазом и мишљењем судског вештака, као разлике између износа који би остваривао на име зараде и износа који прима на основу инвалидске пензије, на основу члана 195. став 2. у вези чланова 185. и 189. став 2. ЗОО, у капитализираном новчаном износу до дана вештачења, а убудуће у висини утврђене новчане ренте.

Нижестепени судови су правилно применили материјално право и у погледу оцене истакнутог приговора застарелости тужиоцевог потраживања, сматрајући да се у конкретном случају не примењују рокови застарелости потраживања накнаде штете прописани у члану 376. ЗОО, већ да се примењује члан 377. истог закона који регулише потраживање накнаде штете проузроковане кривичним делом јер је тужиоцу штета проузрокована поводом оружаних сукоба са паравојним формацијама бивших република СФРЈ до дана њиховог међународног признања од стране Генералне скупштине ОУН-а 22.05.1992. године, односно кривичним делом оружане побуне за које је чланом 124. Кривичног закона СФРЈ била прописана казна затвора до 15 година.

Правилна је и изложена правна аргументација нижестепених судова о пасивној легитимацији тужене у овој правној ствари, па се и тај приговор неосновано понавља у ревизији.

Преосталим наводима ревизије тужена у ствари напада утврђено чињенично стање као погрешно и непотпуно утврђено, са ког разлога се ревизија не може изјавити у смислу члана 398. став 2. ЗПП.

Правилно је донета и одлука о трошковима поступка на основу чланова 149. став 1. и 150. став 2. ЗПП.

На основу изложених разлога Врховни касациони суд је одлучио као у изреци пресуде, на основу члана 405. став 1. ЗПП.

**Председник већа-судија
Предраг Трифуновић,с.р.**